

[Alvida Larsen.]

den Tryksag, som det kommunale Ungdomsnævn sendte ud til samtlige 40 000 Husstande paa Frederiksberg, blev udsendt midt under Valgkampagnen og kom ind ad Postkassen sammen med Partiernes Valgmateriale, af hvilken Grund Folk slet ikke lagde Mærke til den. Det er den Forklaring, det ærede Medlem Hr. Aksel Møller ellers har givet mig, naar jeg har villet fremhæve denne Undersøgelses Resultat og sammenholde de 2 Tal: 4 og 136; 136 ønskede at faa Værelser, medens 4 tilbød at udleje Værelser. I Dag mener det ærede Medlem Hr. Aksel Møller altsaa at kunne bruge Tallene, men bare paa en anden Maade, idet det ærede Medlem siger: Vi har foretaget en Undersøgelse paa Frederiksberg; der meldte sig 136 Ansøgere — ergo er der ikke noget større Behov for Værelser paa Frederiksberg; Det er en noget letfærdig Omgang med de faktiske Tal.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Møller var inde paa Spørgsmaalet om Flytning fra større Lejligheder til mindre Lejligheder. Nu ved jeg ikke, om dette skal opfattes som et Forslag, men det forekommer mig i hvert Fald mærkværdigt, hvis man har haft denne udmærkede Idé i længere Tid, at man da ikke ude i Frederiksberg Kommune for længe siden har praktiseret den. Naar det nu har vist sig, at vi derude har saa og saa mange Aldersrentemodtagere, der sidder med større Lejligheder, hvorfor har vi saa ikke administrativt benyttet os af den Idé, det ærede Medlem fremsatte her i Dag? Noget andet er, at jeg heller ikke tror, denne Idé er saa god, at den vil give de store Resultater, for det er for disse ældre Mennesker ikke bare et Spørgsmaal om Antallet af Værelser; det er ogsaa et Spørgsmaal om Møblerne, om man nu skal skille sig af med det Chatol, med den Stol og det Arvestykke. Jeg tror ikke, det vil være saa helt nemt, men man kunde i hvert Fald forsøge det.

Til Slut vil jeg kun sige, at jeg af de Grunde, jeg har anført, ikke ønsker at lade mit Partis Lovforslag falde. Jeg synes, der er al mulig Grund til at opretholde det og tage det med i Udvalgsdrøftelserne.

Hvad selve Problemet angaar, kunde jeg ønske at rette en Advarsel til de Kredse og de Partier, som paa Grund af disse Lovforslags Fremkomst her i Tinget i Dag har forsøgt at indjage en Skræk i Befolkningen for Konsekvenserne af denne Lovgivning, og sige til dem: lad os nu komme lidt ned paa Jorden. Man har en Evne til at fremstille Tingene i den Retning, men jeg tror, at hvis man tænker sig om, vil man give mig Ret i, at ingen har Grund til at mistænke den højt-

ærede Minister eller andre for at ville lukke Vestre Fængsels Porte op og lade de Mennesker, der sidder derude nu, strømme ud og søge Værelser i Byen. Man har faaet det Indtryk, naar der taltes om de Mennesker, der savnede Boliger i Dag, at det var Halvforbrydere eller Helforbrydere eller Halvmordere, saadan nogle mærkværdige, uhyggelige Mennesker, som truede Privatlivets og Hjemmenes Fred de Steder, hvor de blev indlogeret. Det er jo ikke de Mennesker, der er Tale om. De Mennesker, der i Dag gaar paa Gaden og lever sammenstuvet med andre i mindre Lejligheder, er for største Partens Vedkommende hæderlige Mennesker, der har deres daglige Arbejde at passe, og som ogsaa har Krav paa, at der tages Hensyn til dem; for Menneskets Skyld, vil jeg sige, bør man skride til en Lovgivning af den Art, som foreslaas her.

Det af den højtærede Boligminister forelagte lille Lovforslag om en Ændring i Lov om Leje, hvorved Fremlejenævnenes Beføjelser udvides, saa de kan foretage Lejensættelse, ikke blot naar de logerende begærer det, men ogsaa af egen Drift, hvor der er Tale om Misforholdsleje, kan jeg give Tilslutning til. I Bemærkningerne til dette Lovforslag hedder det, at man skønner det nødvendigt at give Fremlejenævnene denne udvidede Beføjelse efter den forventede Gennemførelse af Loven om Anvisning af Værelser og Afgift af Værelser, hvorved der vil fremkomme en Række nye Værelser. Jeg forstaaer ikke, at den højtærede Boligminister mener at kunne indskrænke sig til denne ene Foranstaltning. Kontrollen med de til Fremlejenævnene henlagte Beføjelser er nemlig allerede i Dag meget mangelfuld.

Nævnene har ikke Muligheder for paa det i Lejeloven givne Grundlag at føre en effektiv Kontrol med Lejeniveaueet for Enkeltværelser. Et katastrofalt Grundskud fik Fremlejenævnenes Virksomhed, da et Flertal i dette høje Ting i Maj Maaned 1947 gennemførte den frivillige Opsigelsesret i Fremlejemaal, som er indgaaet efter 1. Juni 1947. Derved blev Nævnenes hidtidige mangelfulde Kontrol gjort ganske illusorisk. Jeg vil henvise til at spørge de kommunale Embedsmænd, der administrerer Loven; de vil kunne levere Masser af Eksempler som det, jeg er i Stand til at give her. Endnu i Dag har et ungt Ægtepar henvendt sig til mig her paa Rigsdagen og meddelt, at de giver 165 Kr. for to Værelser, men tør ikke klage til Fremlejenævnet, fordi de er flyttet ind efter 1. Juni forrige Aar. Fremlejenævnets Medlemmer, der foretager Besigtigelser, er ogsaa kommet ud for noget,